

ΚΑΛΕΣΜΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΩΝ ΚΙ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ

Προς τις διοικήσεις των Συνδικάτων, όλους τους αγωνιστές συνδικαλιστές, την εργατική τάξη και τον εργαζόμενο λαό

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι,

Οι Ομοσπονδίες και τα Εργατικά Κέντρα που υπογράφουμε αυτό το κάλεσμα, αναλαμβάνουμε την πρωτοβουλία, κι απευθυνόμαστε σε όλα τα σωματεία, σε όλους τους εργαζόμενους να οργανώσουμε με τόλμη, το μεγάλο μέτωπο αγώνα για τη διεκδίκηση των απωλειών που είχαμε σε μισθούς, μεροκάματα, συντάξεις και κυρίως της κατάργηση των αντεργατικών νόμων που περιορίζουν ή καταργούν τις ΣΣΕ.

Οι απώλειες μας είναι μεγάλες. Συνυπολογίζοντας όλους τους παράγοντες, μπορούμε να εκτιμήσουμε πως οι συνολικές απώλειες στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων φθάνουν ή και προσεγγίζουν το 50% την περίοδο της κρίσης. Η επίθεση στον κατώτατο μισθό είχε ως αποτέλεσμα οι αποδοχές το 2014 να είναι χαμηλότερες ακόμα και από τα κατώτατα όρια των αρχών της δεκαετίας του 1990.

Απευθύνουμε κάλεσμα συμπόρευσης κι αγώνα για να διαμορφώσουμε τους όρους αντεπίθεσης του εργατικού κινήματος ενιαία, κατά κλάδο, πανελλαδικά. Να αγωνιστούμε μαχητικά, ανυποχώρητα, κανένας να μη δουλεύει χωρίς Συλλογική Σύμβαση Εργασίας, χωρίς συγκροτημένα δικαιώματα.

Κανένας κλάδος μόνος του, κανένα σωματείο μόνο του δεν μπορεί να αντιμετωπίσει την ενιαία κι οργανωμένη επίθεση κυβέρνησης και εργοδοσίας.

Χρειάζεται να δυναμώσει η ενότητά των γραμμών της εργατικής τάξης, η οργάνωσή της στους χώρους δουλειάς, στους κλάδους. Με κέντρο δράσης και πάλης κάθε χώρο δουλειάς με βελτίωση της λειτουργίας των σωματείων, των επιτροπών αγώνα, να συγκεντρώσουμε και προετοιμάσουμε δυνάμεις που θα μπουν μπροστά στο απαιτητικό αυτό μέτωπο πάλης. Με ενημέρωση, συσπείρωση και κινητοποίηση περισσότερων δυνάμεων. Με καλή προετοιμασία και συζήτηση για το πλαίσιο διεκδικήσεων, το σχεδιασμό και τις μορφές αγώνα. Με την κοινή δράση να ξεπεράσουμε απόψεις που δε δίνουν διέξοδο, που λένε ότι «τίποτα δεν αλλάζει», «τίποτα δεν μπορεί να γίνει».

Όσο κι αν είναι δύσκολη η κατάσταση, πολλά μπορούν να γίνουν, αν αποφασίσουμε να δείξουμε την πραγματική δύναμή μας. Αυτή τη στιγμή, αυτό που χρειάζεται είναι η οργάνωση του αγώνα και όχι οι «κοινωνικοί διάλογοι» που στήνουν η κυβέρνηση και οι ενώσεις των εργοδοτών για να μας παγιδεύσουν και αυτοί να συνεχίζουν να κλιμακώνουν την επίθεση σε βάρος της τάξης μας. Δική μας ευθύνη είναι να δυναμώσουμε την κοινή δράση και τη συμμαχία με όλο τον εργαζόμενο λαό που στενάζει, στις πόλεις και τα χωριά, όπως κι εμείς, κάτω από τον ίδιο ζυγό των βιομηχάνων, των τραπεζιτών, των μεγαλεμπόρων, των εφοπλιστών.

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι,

Σε κάθε κλάδο, σε κάθε σωματείο και χώρο δουλειάς υπάρχουν δυνατότητες, δυνάμεις πρωτοπόρες και τίμιες που δεν παρασύρονται από τις σειρήνες της ηττοπάθειας και του συμβιβασμού, δυνάμεις με θέληση κι ικανότητα να ηγηθούν στην οργάνωση της πάλης.

Οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι συνταξιούχοι, συνολικά ο εργαζόμενος λαός έδωσαν το προηγούμενο διάστημα πολύ σημαντικές μάχες απέναντι σε εργοδοσία – κυβέρνηση – ΕΕ – ΔΝΤ, με κύριο μέτωπο τον αντιασφαλιστικό σχεδιασμό και τους βάρβαρους νόμους τους.

Εργατικά Κέντρα, Ομοσπονδίες, συνδικάτα, χιλιάδες εργατοϋπάλληλοι που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ μαζί με πολλά άλλα σωματεία δώσαμε πολύμορφους αγώνες, με θέσεις που στήριζαν τα εργατικά λαϊκά συμφέροντα έδειχναν τις αιτίες και το ποιος πρέπει να πληρώσει.

Με τις μεγάλες απεργίες, τα συλλαλητήρια, τα μπλόκα των αγροτών, με πρωτοβουλία και σχέδιο, το κίνημα έδειξε ότι είναι όρθιο, ζωντανό, μαχητικό, παρά τα εμπόδια και τις τρικλοποδιές από τους ανθρώπους της εργοδοσίας και των κυβερνητικών κομμάτων. Μπορεί να ανασυνταχθεί, να γίνει δυνατό και ρωμαλέο, να φτάσει σε σημείο να ταρακουνά κυβερνήσεις και τα αφεντικά τους, να αμφισβητήσει την κυριαρχία τους, τη βαρβαρότητά τους, να διεκδικήσει μια αξιοπρεπή ζωή.

Αυτήν ακριβώς την προοπτική έχουμε καθήκον να ενισχύσουμε, να οργανώσουμε με τη στάση και τη δράση μας, τη συμμετοχή μας.

Με αυτούς τους αγώνες καταφέραμε:

Να αποκαλύψουμε την αντιλαϊκή πολιτική πλατιά στο λαό, να εμποδίσουμε την προσπάθεια της κυβέρνησης και του κεφαλαίου να νομιμοποιήσουν τα μέτρα στη λαϊκή συνείδηση.

Εμποδίσουμε την εργοδοσία και τα κόμμάτα της να κάνουν τους εργαζόμενους συμμετόχους στην εφαρμογή της πολιτικής τους.

Οι αγώνες ενίσχυσαν τα βήματα ενότητας και συμμαχίας των εργατών με τα λαϊκά στρώματα, τους ελευθεροεπαγγελματίες, τους αγρότες.

Δημιουργήσαμε προϋποθέσεις για τη συνέχεια, με δεδομένο ότι η αναμέτρηση με την πολιτική του κεφαλαίου απαιτεί αγώνες με συνέχεια, επιμονή και ταξική συνέπεια, με εναλλαγή και διαρκή προσαρμογή των μορφών πάλης.

Τα μέχρι σήμερα αποτελέσματα δεν πρέπει να μας ικανοποιούν. Μπορούμε να πετύχουμε περισσότερα.

Η νομοθέτηση του κόφτη και το νέο κύμα φοροληλασίας του λαϊκού εισοδήματος, αμέσως μετά την «ταφόπλακα» στην κοινωνική ασφάλιση, αποδεικνύει πως η επίθεση δεν έχει τέλος αν δεν τη σταματήσουμε εμείς. Την ίδια στιγμή που η εργατική-λαϊκή οικογένεια ματώνει καθημερινά, το κεφάλαιο απολαμβάνει νέες προκλητικές φοροαπαλλαγές, παίρνει ζεστό χρήμα από το νέο αναπτυξιακό νόμο της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ. Η καπιταλιστική εργοδοσία επιδοτείται με εκατομμύρια, της χαρίζονται χρέη εκατομμυρίων που είναι το δικό μας αίμα, οι τεράστιες απώλειες στο εργατικό εισόδημα, στις κοινωνικές παροχές.

Η «ανάπτυξη», που ευαγγελίζονται κυβέρνηση, ΕΕ, ΔΝΤ, ΣΕΒ, εφοπλιστές και τραπεζίτες, θα ποτιστεί με το αίμα των παιδιών της εργατικής τάξης, που καταδικάζονται στην ανεργία, τη φθηνή εργασία και την δουλειά-λάστιχο! Η εργοδοσία τσακίζει ότι έχει απομείνει από ΣΣΕ και προωθεί νέες απαράδεκτες συμφωνίες με όχημα τις ενώσεις προσώπων. Ο ΣΕΒ ανοιχτά πλέον απαιτεί να καταργηθούν όλα τα επιδόματα (13ος – 14^{ος} μισθός), να έρθει νέος νόμος που θα περιορίζει το δικαίωμα στην απεργία και τη συνδικαλιστική δράση.

Έχουν δηλαδή το δικό τους σχέδιο με στόχο την παραπέρα μείωση των μισθών, των μεροκάματων, των κοινωνικών παροχών. Διακηρυγμένο στόχο έχουν να κατεβάσουν το μέσο μισθό ακόμα περισσότερο, καθώς και τον κατώτερο μισθό.

Η εργατική τάξη χρειάζεται το δικό της σχέδιο όχι μόνο για να αποκρούσει τη νέα επίθεση, αλλά για να διεκδικήσει τις τεράστιες απώλειες που είχε με γνώμονα τις σύγχρονες ανάγκες της!

Δε συμβιβάζομαστε με μισθούς πείνας, με δουλειά χωρίς δικαιώματα.

Οι ανάγκες της εργατικής τάξης σε καμία περίπτωση δεν ταυτίζονται με τους στόχους της μεγαλοεργοδοσίας για ανταγωνιστικότητα, κερδοφορία, ανάκαμψη κερδών. Οι εχθροί της τάξης μας προσπαθούν να μας πείσουν για το αντίθετο, για να υποχωρήσουμε από τις δίκαιες διεκδικήσεις μας.

Καμία υποχώρηση δεν βοήθησε. Κάθε υποχώρηση έκανε πιο επιθετική την εργοδοσία. Έτσι φτάσαμε μέχρι εδώ! Δε δεχόμαστε να δουλεύουμε για ένα ξεροκόμματο, όταν εμείς παράγουμε όλο τον πλούτο. Για την εργατική τάξη δεν υπάρχει καμία ελπίδα ακόμη όταν έρθει η όποια ανάκαμψη κερδών, αν δεν οργανώσει τον αγώνα της.

Γνωρίζουμε καλά, ότι οι εκμεταλλευτές μας έχουν εξοπλιστεί από τις κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων με ισχυρό αντεργατικό νομοθετικό πλαίσιο. Τα κόμματα που ψήφισαν μαζί το 3^ο μνημόνιο, στηρίζουν την ΕΕ και τον καπιταλιστικό δρόμο ανάπτυξης, αποτελούν ισχυρό μαύρο μέτωπο απέναντι στην εργατική τάξη και το λαό.

Ανίκητοι δεν είναι!

Φαίνονται ανίκητοι γιατί οι εργαζόμενοι δεν έχουν δοκιμάσει την τεράστια δύναμή τους.

Δυναμώνουμε την πάλη μας για αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, κοινωνικές παροχές.

Διεκδικούμε την κάλυψη των απωλειών μας, όλα όσα μας έκλεψαν, μας αφαιρέσαν, όλα όσα είναι δικαίωμά μας με βάση τον πλούτο που παράγουμε και τις σύγχρονες ανάγκες μας.

Προτείνουμε να συζητήσουμε και να αποφασίσουμε το παρακάτω πλαίσιο πάλης:

- Να διεκδικήσουμε την επαναφορά του βασικού μισθού στα 751 ευρώ, την κατάργηση του αντεργατικού πλαισίου για τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας και την επαναφορά των κλαδικών συλλογικών διαπραγματεύσεων. Τα δικαιώματά μας, ο κλεμμένος ιδρώτας και το αίμα μας δεν είναι περασμένα, ξεχασμένα.
- Ν' απαιτήσουμε την κατάργηση του νέου μισθολογίου και της αντιδραστικής αξιολόγησης στο δημόσιο, την επαναφορά του 13^{ου} και 14^{ου} μισθού, την κάλυψη των απωλειών των δημοσίων υπαλλήλων.
- Να διεκδικήσουμε Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας με αυξήσεις στους μισθούς με κριτήριο τις τεράστιες απώλειες στο εργατικό εισόδημα σε κάθε κλάδο και χώρο δουλειάς.
- Να διεκδικήσουμε την επαναφορά των κομμένων συντάξεων και επιδομάτων.
- Να διεκδικήσουμε την προστασία των ανέργων με αύξηση του επιδόματος ανεργίας.
- Να μπει φρένο στη φοροληστεία των εργαζομένων.
- Να πληρώσουν οι βιομήχανοι, οι τραπεζίτες και οι εφοπλιστές.

Με βάση αυτό το καταρχήν πλαίσιο, κάθε κλάδος, κάθε σωματείο να αναλάβει το δικό του μερίδιο ευθύνης στον ενιαίο, κοινό αγώνα της εργατικής τάξης.

Στους δρόμους του αγώνα θα κριθούμε όλοι και μπορούμε να συναντηθούμε διαμορφώνοντας ένα ενιαίο και σταθερό μέτωπο αγώνα.